

РЕШЕНИЕ

№ 4556

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **927** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. В. В. с постоянен адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] подадена чрез процесуален представител адв. М. Й., срещу Решение № 1040-21-21 от 11.01.2023 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С.-град, с което отхвърлена жалбата ѝ срещу Разпореждане № РВ-3-21-00743995 от 10.04.2020 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 КСО при ТП на НОИ - С.-град.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречието му с материалноправни разпоредби и целта на закона. Оспорва се отразената в Разпореждане № РВ-3-21-00743995 фактическата обстановка, възпроизведена и в процесното Решение № 1040-21-21. Акцентира се на добросъвестността на жалбоподателката, която отговаряла на всички условия за отпускане на изисканите за връщане парични обезщетения. Твърди се, че навнасянето на осигурителните вноски от страна на работодателя не можело да бъде вменено във вина на оспорващата и последната да търпи негативни последици от това. Изразено е становище, че след като на ресторант „Б.“, стопанисван от „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, е направена контролна проверка от Инспекцията по труда и е съставен протокол за изпълнение на определените в него предписания, то следва да се приеме, че в този ресторант са работили много хора, за част от тях не са спазени изискванията

на трудовото законодателство, но при всички положения осигурителят е извършвал дейност, наемал е хора за тази дейност и след като това е установено, то жалбоподателката се явявала осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО. Изложени са доводи за противоречие на решението с целта на закона, свеждащи се до това, че с упражнената властническа компетентност се нарушават правата на гражданите, получили добросъвестно парично обезщетение за временна неработоспособност. В заключение се оспорва и валидността на решението и на потвърденото с него разпореждане. Независимо от така релевирания порок за нищожност на актовете, с петитума на жалбата се иска тяхната отмяна поради незаконосъобразност. Претендират се разноси по представен списък по чл. 80 ГПК. Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, в с.з. чрез юрк. Б. и допълнително в писмени бележки по съществото на спора поддържа становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени доказателствата, представени с жалбата, административната преписка, включително съдържащите се в административно дело № 7300/2020 г. по описа на АССГ и административно дело № 2897/2022 г. на ВАС писмени материали, приети в с.з. като доказателства по настоящото дело, установи от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЗР-5-21-00465811/03.10.2018 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град /л. 143 от материалите към адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ/ е възложена пълна ревизия на разходите на държавното обществено осигуряване на „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД с ЕИК 20334257.

В изпълнение на заповедта е извършена проверка, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00703665/20.12.2019 г. /л.116 към адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ /.

След справка в Търговския регистър е установено, че проверяваното дружество е вписано на 22.12.2014 г. със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала К. И. Г.. Дружеството било с отразен статут „развиващ дейност“, но липсвали обявени годишни финансови отчети за периода 2015 г. – 2018 г.

За установяване на релевантните за ревизията факти и обстоятелства са изпратени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00473375/17.10.2018 г. /л. 139 от адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ/ на вписания в регистъра адрес на управление на дружеството, както и № ЗД-1-21-00473377/16.10.2018 г. /л. 141 от адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ/, изпратен на адреса на управителя К. И. Г. в [населено място], кв. Ф. № 83, ап. 10.

Писмото до седалището на дружеството е върнато с отбелязване „Получателят се е преместил на друг адрес“, вследствие на което е предприето посещение на адреса от контролните органи при ТП на НОИ С.-град. Констатирано е, че на адреса в [населено място], [улица], се намира занемарена и неизползвана сграда, с фирмено лого „Дон домат“.

На 13.05.2019 г. е осъществен контакт с управителя К. Г., който в писмени обяснения /л. 135 от адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ/ е посочил, че трето лице се е свързало с него, заплатило му е определена сума, за да бъде вписан като собственик на дружеството. Декларирал е, че не е наемал лица по трудово правоотношение, не е подавал данни по чл. 5, ал. 4 КСО, не е водил и не разполага със счетоводна

документация, както на дружеството, така и на лицата, назначени по трудови договори, не е издавал удостоверения за осигурителен стаж и доход, не е подавал удостоверения – приложения за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност и не разполага с печата на дружеството.

Същевременно по информация от органите на НАП е установено, че данни за дружеството „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД са подавани по електронен път с КЕП от дата 25.03.2015 г. от „КА ИНВЕСТ 2014“ ЕООД; от 27.09.2017 г. чрез „АКТИВ КОНСУЛТИНГ“ ЕООД; от 25.01.2018 г. и 23.08.2018 г. чрез „АКТИВ КОНСУЛТИНГ 2017“ ЕООД.

Управителят на счетоводната къща, подавала данни за дружеството – „АКТИВ КОНСУЛТИНГ“ ЕООД – Д. А., е представил декларация, че предметът на дейност на „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД е ресторантьорство с обект на извършване на дейността – ресторант „Б.“ в ж.к. Студентски град. Същият е представил оборотни ведомости (извадка от счетоводна програма, без необходимите реквизити – печат на дружеството, подпис на управителя, подпис на лицето, изготвило ведомостта) за 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., с разходи единствено от натрупващи се задължения към персонала на дружеството, без регистрирани вписани приходи за посочените години. Констатирано е, че управителят на счетоводната къща не представя пълномощно, даващо му право да представлява „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД и/или договор за счетоводно обслужване.

Съгласно данните от информационната система на НОИ, за периода от 26.03.2015 г. до 14.11.2018 г., от името на дружеството са подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 5 КТ за общо 72 лица по трудово правоотношение. Констатиран е дължим, но невнесен размер на осигурителните вноски за периода - 107 907,11 лв. Констатирано е също, че от страна на „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за същия период м. 03.2015 г. до м.11.2018 г., като декларираният осигурителен доход на част от лицата бил близък или равен на максималния осигурителен доход, определен със ЗБДОО за съответната година.

С писмо вх. №1042-21-60#80/10.04.2019 г. на ТД на НАП – С.-град /л. 123 от адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ/ е представена информация за осъществяваната от дружеството търговска дейност, подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО и ГФО, регистрирани търговски обекти и фискални устройства и др. данни, от анализа на които е установено, че дружеството не е реализирало никакви приходи от дейността. Въпреки това в дружеството били осигурявани значителен брой лица на висок осигурителен доход. За дружеството били подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО за 2015 г. – 2017 г., но нямало данни за регистрирани обороти от фискални устройства за цитирания период и/или каквито и да било приходи от дейността. Дружеството няма декларираны търговски обекти. Има данни за фискално устройство с дата на дерегистрация 25.04.2016 г.

За изясняване на релевантните факти и обстоятелства са изискани документи и писмени обяснения от лицата, за които са подавани уведомления и данни по чл. 62, ал. 3 КТ и чл. 5, ал. 4 КСО, сред които и жалбоподателката Д. В. В. за периода от м.03.2015 г. до м.09.2017 г. В голямата си част писмата били върнати с отбелязване „Непотърсени“, което контролните органи при ТП на НОИ-С.-град възприели като за отказ от получаване и съответно отказ за предоставяне на факти и обстоятелства. Била е осигурена възможност по реда на АПК лицата да дадат писмени сведения, но предвид невявяването им, административното производство е протекло само с данните,

налични в информационната система на НОИ и извършената проверка от ТД на НАП. На 01.04.2019 г. на жалбоподателката са връчени задължителни предписания за явяване в ТП на НОИ – С.-град град и представяне на писмени сведения относно упражняваната от нея трудова дейност /л.133 от адм. дело № 7300/2020 г. на АССГ/. Същата не се е явила и не е представила документи за извършваната от нея в „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД трудова дейност за периода 26.03.2015 г. до 26.09.2017 г. на длъжност „управител маркетинг и продажби“. Същевременно по данни от информационния масив на НОИ за тази дейност е получавала възнаграждение в размер на 2 800,00 лв.

Предвид констатациите от извършената проверка на осигурителя и липсата на доказателства за извършвана от дружеството за периода 2015 г. до 2018 г. вкл. стопанска дейност, респ. липсата на трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, контролните органи при ТП на НОИ-С.-град са отrekli на жалбоподателката качеството ѝ на осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО. Предприето е служебно заличаване на подадените по реда на чл. 5, ал. 4 КСО данни за Д. В. В. за посочения период.

Последвало е издаването на Разпореждане № РВ-3-21-00743995/10.04.2020 г., подписано от Е. Л. в качеството ѝ на ръководител на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С. град /л. 91 от делото/. С него на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 КСО е разпоредено жалбоподателката Д. В. В. да възстанови добросъвестно получените суми за парично обезщетение поради общо заболяване и парично обезщетение при нетрудова злополука за периода от 15.04.2015 г. до 03.06.2017 г. в общ размер на 19 318,29 лв. – главница, по месеци и за дни, подробно описани в мотивната част на разпореждането.

Описаното разпореждане е обжалвано и потвърдено с Решение № Ц1040-21-52/07.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, чиято валидност е отречена с влязлото в сила решение № 481 от 28.01.2022 г. на АССГ, 51 състав по адм. дело № 7300/2020 г.

След връщане на преписката е издадено процесното Решение № 1040-21-21/11.01.2023 г., с което отново е потвърдено разпореждането на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Решаващия орган се е мотивирал с установеното по отношение на жалбоподателката Д. В. В., че липсва реално извършвана трудова дейност при осигурител „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, поради което осигурителното правоотношение не е възникнало, а получените парични обезщетения се явяват недължимо платени. Решението е подписано от Т. Б. В. в качеството му на директор на ТП на НОИ – С.-град съгласно Заповед № 1712/17.08.2015 г. /л. 62/ на Управителя на НОИ.

Вече се посочи, че писмените материали по адм. дело № 7300/2020 г. са приети като доказателства по настоящото дело. Установява се, че в съдебното производство по адм. дело № 7300/2020 г. съдът е открил производство по чл. 193 ГПК за оспорване истинността на представените от жалбоподателката Трудов договор № 11/26.03.2015 г., длъжностна характеристика от 26.03.2015 г. и заповед за освобождаване № 11/27.09.2017 г., относно автентичността на подписите, положени за работодател. За целта са приложени оригинали на Длъжностна характеристика на длъжността „Управител Маркетинг и Продажби“ /л.221/, Заповед за освобождаване № 11/27.09.2017 г. /л. 222/ и Трудов договор № 11/26.03.2015 г. /л. 223/. Проведена е съдебно – почеркова експертиза, според която подписите за работодател в Трудов

договор № 11/26.03.2015 г. в копията на проверяваните документи /л. 12 и л. 89/ са от оригиналния екземпляр на документа, приложен на л. 233 от делото. Подписите за работодател в Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 11/27.09.2017 г. в копия на л. 15 и л. 92 са откопирани от един и същи оригинал, който е различен от оригиналния екземпляр на документа, приложен на л. 222 по делото. Подписите за работодател от името на К. И. Г. в Трудов договор № 11/26.03.2015 г. от „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, л. 233 от делото, не са положени от К. И. Г., а са имитирани. Подписът за работодател в длъжностна характеристика от 26.03.2015 г. на л. 221 не е положен от К. И. Г., а е имитиран. Подписът за работодател в Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 11/27.09.2017 г. на л. 222. не е положен от К. И. Г., а е имитиран. Изображенията на подписите за работодател в заповед за прекратяване на трудовото правоотношение – л.15 и л. 92, са копия на подписи, които не са положени от К. И. Г., а са имитирани.

Изискана е информация от БАБХ, съгласно която в регистрите на ОДБХ С.-град не фигурира обект на фирма „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. За периода 2015-2017 г. за ресторант, находящ се в [населено място], [жк], [улица], са издадени удостоверения за регистрация УР №28729/19.08.2014 г. /л.167/ на „ЯМИ КЕТЪРИНГ“ ЕООД; УР № 33870/24.08.2015 г. на „ПАРТИ ФООД ДРИНК“ ЕООД /л.165/ и УР № 33870/24.08.2015 г. на „ЕЙЧ АР РЕНТ ЕДС“ ЕООД /л. 166/. За периода 2015 г. – 2018 г. за ресторант „Къщата“ находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] са издадени удостоверения за регистрация УР № 09637/01.06.2012 г. на „БОГЕВА“ ЕООД /л. 173/ и УР № 41757/21.02.2017 г. на „КЗВ ФУУД“ ЕООД /л. 172/.

С писмо изх. № 10-00-4116#1/28.10.2020 г. /л. 184/ от ТД на НАП са представени „Справка актуално състояние на действащите трудови договори за ЕГН [ЕГН] за период от 01.03.2015 г. до 01.10.2017 г.“ /л. 185/, както и „Справка за всички подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ за ЕГН [ЕГН] за периода от 01.03.2015 г. до 01.10.2017 г.“ /л. 186 и сл./.

С писмо изх. № 20075232/30.10.2020 г. от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ са представени протоколи от извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД на обект ресторант „Б.“, находящ се на адрес [населено място], [жк], [улица]; съставени АУАН и издадени въз основа на тях наказателни постановления /л.190-212/. Уточнено е в писмото, че за периода 01.03.2015 г. до 01.10.2017 г. няма други извършвани проверки по спазване на трудовото законодателство от „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД на обект на контрол ресторант „Б.“. На обект на контрол ресторант „Къщата“ не е установено да има извършени проверки по спазване на трудовото законодателство.

В хода на настоящото съдебно производство е разпитан като свидетел Г. С. В., който заявява, че с Д. В. са били колеги в „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, ресторантски комплекс „Б.“, в периода 2015-2018 г. Дава сведения във връзка налагащите се отсъствия на жалбоподателката – имала е здравословни проблеми, травма на крака. Наложило се оперативна намеса, вследствие на което В. била около шест месеца била в болнични. Заявява, че за извършваната дейност е получавал ежемесечно трудово възнаграждение. Заплатите се изплащали в брой с фиш. Потвърждава, че за времето, през което е работил са извършвани регулярни проверки от контролните органи, за което се съставяли протоколи. На въпрос на процесуалния представител на ответника свидетелят не отрича, че в друго съдебно производство, приключило с влязъл в сила съдебен акт е установено, че той не е осигурено лице и не е полагал труд в годините,

през които твърди, че са били колеги с жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна при следните съображения.

Съгласно чл. 168, ал. 1 и ал. 2 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

На първо място, несподелима е декларативно заявената в жалбата теза за нищожност както на Решение № 1040-21-21 на директора на ТП на НОИ-С.-град, така и на потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-00743995 на длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 КСО в същата администрация. Оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 КСО – директорът на ТП на НОИ – С.-град – Т. Б. В. съгласно Заповед № 1712/17.08.2015г. на Управителя на НОИ (л. 62). Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с Решение № 1040-21-21 разпореждане, подписано от Е. Л. (а не както се сочи в жалбата от Р. Г.) в качеството ѝ на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С.-град (видно от Заповед № 3000/20.06.2017г., л. 93 от делото). Упражнената с разпореждането компетентност е в съответствие с разпоредбата на чл. 114, ал. 3 КСО, съгласно която за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му.

На следващо място, оспореното решение и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактическите и правни основания за издаването им, спазена е законоустановената форма. Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху законосъобразността на упражнената компетентност.

Относно спазването на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл. 114, ал. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Именно в посочената хипотеза е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00743995, към правомерността на което е относима и следната нормативна уредба:

По силата на чл. 40, ал. 1 КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6

месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от кодекса посочва, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по ал. 10 и по чл. 4а, ал. 1. Съответно отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред определени с акт на Министерския съвет. (чл. 54к КСО). Съгласно чл. 5, ал. 6 КСО данните по ал. 4 се използват за изчисляване и отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите. С разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) е указано, че преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по ал. 1 се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО и регистрите поддържани от НАП и НОИ, както и данните, попълвани от осигурителите в изискуемите удостоверения по чл.8, 9 и чл. 11 ал. 1 и ал. 2.

Наред с горната регламентация, нормата на чл. 10, ал. 1 КСО посочва, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Легална дефиниция на понятието "осигурено лице" се съдържа в § 1, ал. 1, т. 3 КСО, според който "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО.

Съобразно цитираната по-горе нормативна уредба трайно се е наложило виждането в съдебната практика, че качеството „осигурено лице“ по дефиницията на определението в § 1, ал. 1, т. 3 КСО е обусловено от извършването на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 КСО. Само наличието на сключен трудов договор не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Следователно изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност – т.е. освен да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да полага труд в рамките на това правоотношение. Доказателствената тежест за установяване на тези условия е на самото лице. В тази насока са и дадените с определение от 16.02.2023 г. указания до жалбоподателката, която в обхвата на заявеното оспорване следва да докаже твърдените факти и обстоятелства, на които основава възраженията си за отмяна на процесното решение и потвърденото с него разпореждане, конкретно, че за периода 15.04.2015 г. - 02.06.2017 г. (когато е получавала парично обезщетение за временна неработоспособност) е осъществявала

трудова дейност при осигурителя „Рент Кози Хоумс“ ЕООД в търговски обект - ресторант „Б.“ в [населено място], ж.к. Студентски град.

Именно по този релевантен за осигуряването и правото на парично обезщетение въпрос спорят страните по делото, като в настоящото производство жалбоподателката не успя да установи главно и пълно полагането на труд при осигурител дружеството „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, с което да обори изводите на административния орган. Защитната ѝ теза се основава на сключения трудов договор, който както вече се посочи не е достатъчен да се приеме за възникнало осигурителното правоотношение. Освен това неговата автентичност е отречена посредством проведената по адм. дело № 7300/2020 г. съдебно-почеркова експертиза, надлежно приобщена към доказателствената съвкупност по настоящото дело. Съгласно приетото без оспорване заключение на вещото лице подписите за работодател в Трудов договор № 11/26.03.2015 г. в копията на проверяваните документи /л. 12 и л. 89/ са от оригиналния екземпляр на документа, приложен на л. 233 от делото. Подписите за работодател в Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 11/27.09.2017 г. в копия на л. 15 и л. 92 са откопирани от един и същи оригинал, който е различен от оригиналния екземпляр на документа, приложен на л. 222 по делото. Подписите за работодател от името на К. И. Г. в Трудов договор № 11/26.03.2015 г. от „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, л. 233 от делото, не са положени от К. И. Г., а са имитирани. Подписът за работодател в длъжностна характеристика от 26.03.2015 г. на л. 221 не е положен от К. И. Г., а е имитиран. Подписът за работодател в Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 11/27.09.2017 г. на л. 222. не е положен от К. И. Г., а е имитиран. Изображенията на подписите за работодател в заповед за прекратяване на трудовото правоотношение – л. 15 и л. 92, са копия на подписи, които не са положени от К. И. Г., а са имитирани.

Дадените от експертизата отговори кореспондират с писмените обяснения на сочения за управител на дружеството К. И. Г. /л. 135 от д. № 7300/2020 г./ Същият заявява, че само формално е бил вписан като законен представител на „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД, за което получил сумата от 500 лева. Г. е категоричен, че не е наемал лица на трудово правоотношение, не е подавал данни по чл. 5, ал. 3 КСО за тях, не е водил и не разполага със счетоводни и други документи на дружеството, вкл. на лицата, назначени по трудови договори, не е издавал удостоверения за осигурителен стаж и доход, не е подавал удостоверения – приложения за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност и не разполага с печата на „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД.

Тезата на жалбоподателката, че е извършвала трудова дейност в търговския обект на посоченото дружество не се подкрепя и от останалите приети по делото доказателства - официални удостоверителни документи, издадени от ОБДХ - С. и ДИТ – С., които не съдържат никаква индиция в периода на извършваните проверки Д. В. да е била назначена като „управител маркетинг и продажби“ в „Рент Кози Хоумс“ ЕООД и да е работила в ресторант „Б.“ в [жк], в констативните протоколи, АУАН и съставените от компетентните органи наказателни постановления, фигурират други лица. Техният осигурителен статус не е предмет на настоящата преценка, поради което и доводите, обосновани от принципното им присъствие по време на извършваните контролни проверки, не биха могли да имат исканото от жалбоподателката доказателствено значение.

Твърденията във връзка с трудовата ангажираност на В. пряко се опровергават и от

обстоятелството, че „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД никога не е получавало разрешително за извършване на ресторантьорска дейност. Съгласно данните от ТД на НАП – С. „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД няма деклариран търговски обект, а ЕКАФП е deregистрирано на 25.04.2016г. Това поставя под основателно съмнение извършваната като цяло търговска дейност от това дружество, извод за каквото не следва и от декларираните пред приходната администрация данни за реализиран оборот, приходи и разходи. Съгласно ГДД на дружеството същото е декларирано единствено данъчна загуба, но въпреки това е назначило близо 70 човека персонал с месечни възнаграждения, които са близки до максималния месечен осигурителен доход, в това число и възнаграждението на В., за които липсват категорични данни да е реално получавано.

Представените фишове не са подписани и подпечатани, поради което и като частни документи, представени едва пред административната инстанция, не се явяват доказателство за получени възнаграждения от трудова дейност.

Както се посочи по-горе трудовият договор не е източник на осигурителни права, поради което за доказване на осигурителното правоотношение, като пораждащо правото на парично обезщетение обстоятелство, се изисква да се установи полагането на труд в действителност. В настоящия случай събраните в административното и съдебното производство доказателства опровергават твърдението на жалбоподателката, че през периода 2015 – 2018 г. е осъществява трудова дейност в „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД.

Всъщност единствените подкрепящи тезата на В. доказателствени източници са изявленията на свидетеля Г. В., чиито показания съдът преценява с оглед неговата евентуална заинтересованост (А. чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК). В с.з. свидетелят не отрече, а и приложените за сведение по делото съдебни актове (Решение №1940 от 25.03.2021г. на АССГ по адм. д. № 7296/2020г. и Решение №11274/08.11.2021г. на ВАС по адм. д. № 6389/2021г.) потвърждават, че в сходна административна процедура по възстановяване на суми за обезщетителни плащания е отречено качеството „осигурено лице“ на В. и по идентичен с жалбоподателката начин са му заличени подадените по реда на чл. 5, ал. 4 КСО чрез „РЕНТ КОЗИ ХОУМС“ ЕООД осигурителни данни за периода 26.03.2015 г. – 13.11.2018 г. вкл. Поради това и изявленията на свидетеля, че с Д. В. са били колеги и са работили заедно във въпросния стопанисван от това дружество ресторантски комплекс, се възприемат от настоящия съд с ниска степен на достоверност. Вместо това, всички други събрани в административното и съдебното производство доказателства категорично опровергават тезата, че в периода м. март 2015г.- м. септември 2017г. Д. В. В. е полагала труд по трудовото си правоотношение с „Рент Кози Хоумс“ ЕООД.

Заличените данни по чл. 5 ал. 4, т. 1 КСО – за осигурителен стаж и доход от 26.03.2015 г. до 26.09.2017 г. правомерно са възприети от ответника като обстоятелства, субсумиращи се в хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, предвиждаща възстановяване на добросъвестно получените от В. парични обезщетения от ДОО за периода 26.03.2015 г. до 26.09.2017 г. в общ размер на 19 318,29 лв. Налага се извод за законосъобразност на обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град и на потвърденото с него разпореждане на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в същата административна структура. Актовете са издадени в съответствие с целта на закона за законосъобразно разходване на средствата от ДОО, поради което инициираното срещу тях оспорване е неоснователно и следва да се отхвърли.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателката следва да се присъдят полагащите се на ответника разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, които са своевременно претендирани и възлизат на 100 лв. на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд - София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В. срещу Решение № 1040-21-21/11.01.2023 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00743995 от 10.04.2020 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 КСО в ТП на НОИ - С.-град.

ОСЪЖДА Д. В. В. с постоянен адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториалното поделение на Национален осигурителен институт – С.-град разноски за настоящата инстанция в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: